

ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ - ਨੰਬਰ ਅਠਾਰਾਂ

Jeff Pippenger

2025-12-25

ਅਠਾਰਾਂ ਨੰਬਰ

ਅਸੀਂ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਵਾਚਾ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਉਸ ਤੱਤ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਆਰੰਭਿਕ ਆਯਤਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਅਬਰਾਮ ਦੀ 400 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰਚਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ 12:11 ਦੇ 1290 ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਆਯਤ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ 1290 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ।

430 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਓਮੇਗਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ “ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਰਾਸ਼ਟਰ ਲਈ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਲਈ ਉਹ ਮਿਸਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਲਈ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ 1798 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ “ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਇੱਕ ਮੇਮਨੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਗਰ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੂਸਫ਼, ਜੋ ਮੇਮਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਸਾਪੇਖਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫਿਰਐਨ ਨਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰ ਜਿਸ ਦਾ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਜੋ ਮੂਸਾ ਲਈ ਮਿਸਰ ਸੀ—ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਹੈ। ਬਾਕੀਅਤ ਦਾ ਨਿਆਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੇਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਰੂਪਕ ਤੌਰ ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਹਿਆਂ ਦੇ ਚੌਖਟਾਂ ਉੱਤੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਸਰ ਦੀ ਕੌਮ ਲਈ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਪਰਾਕਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਯੂਸਫ਼ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਫਿਰਐਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੰਦੇ ਫਿਰਐਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਮਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਗਰ ਹੈ।

ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਕ੍ਰਮਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਸਾ ਦੁਆਰਾ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਮਿਸਰ ਲਈ ਹੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਸਗੋਂ ਅਮੇਰੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰਨ ਲਈ ਹਾਲੇ ਸਮਾਂ ਬਾਕੀ ਸੀ—ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਮਿਸਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਭਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮਿਸਰ ਲਈ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ “ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਰ ਹੋਰ ਦੇਸ਼” ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ “ਉਦਾਹਰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ” ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਸਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਮੇਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਮੇਰੀ ਉਹ ਦਸ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ ਜੋ ਅਬਰਾਮ ਦੀ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰ ਦੀ ਨਦੀ ਤੋਂ ਬਾਬਲ ਦੀ ਨਦੀ ਤੱਕ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਮੇਰੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੌਮਾਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਮੇਰੀ ਇਸ ਬਾਈਬਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਕਿ ਨਿਆਂ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਮੇਰੀ ਉਹਨਾਂ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅਮੇਰੀ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੀ ਉਸ ਅਵਧੀ

ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੂਰਬੀ ਹਵਾ ਦੀ ਛੁਟਕਾਰੇ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਅਬਰਾਹਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੇਵਲ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਮੇਰੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ "ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ" ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਬਰਾਹਮ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਵਿੱਚ "ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ" ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਅਬਰਾਹਮ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਾਂਗੇ। ਦੂਜਾ ਕਦਮ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਰਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਕਦਮ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ—ਅਧਿਆਇ ਬਾਈ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰੇਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਉਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ, ਸੂਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਆਇਤ ਸੱਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਉਸ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਰਚਿਆ, ਕਿ ਹੁਣ ਹੋਰ ਦੇਰ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 10:5, 6.

ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਸੂਤ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਜੋ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇਗਾ, ਤਦ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਦਾਨੀਏਲ 12:7.

ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਹੀ ਲੜੀ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮਝ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਰਣਨ ਮਸੀਹ ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਾਂਤਰ ਅੰਸ਼ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਛੇਟੀ ਪੁਸਤਕ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਆ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਤਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਚੰਭੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਉੱਤੇ ਆ ਕੇ ਪਰਿਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਸੇ ਲਈ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ 1260 ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਇਸ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਏਲੀਆਹ ਦਾ ਵਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ 1260 ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਸੱਤਵੇਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਸੁੱਧ ਲਿਨਨ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਚਿੱਥੜੇ-ਚਿੱਥੜੇ ਹੋਣਾ ਆਪਣੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ

ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ "ਅਦਭੁੱਤ ਗੱਲਾਂ" ਵੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਦੀ ਜ਼ਕਰਿਆਹ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਯਹੋਸੂਆ ਅਤੇ ਦੂਤ ਬਾਰੇ ਜ਼ਕਰਿਆਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿ੍ਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਉੱਤੇ ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਦੀ ਪ੍ਰੈਰਿਤ ਟਿੱਪਣੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉਹ ਹਨ ਜੋ "ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਮਨੁੱਖ" ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਉਹ "ਅਦਭੁੱਤ ਗੱਲਾਂ," ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹੀ "ਅਦਭੁੱਤ ਗੱਲਾਂ" ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਉਹ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਨਣ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਰਸਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਰਸੇ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਤੰਭ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ ਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇਹ ਸੰਰਚਨਾ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਥੰਮ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਪੜਾਵਾਂ ਵਾਲੀ ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਨੌਂ ਆਯਤਾਂ (4-12) ਦੇ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਅੰਦਰ, ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਰਸੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮਝ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਸੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮਝ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਠੀਕ ਉਸੇ ਹੀ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਹਨ ਜੋ 'ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਹੋਣ—ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਹਰ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ' ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿਹਰੇ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਾਈਬਲੀ ਵਰਣਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਹ ਨੌਂ ਆਯਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਆਯਤਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਪੁਸਤਕ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਮੁਹਰ-ਖੁਲ੍ਹਣ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, "ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਚਿੱਟੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਣ" ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ—ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ—ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਾਚਾ-ਜਨਤਾ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ "ਅਚੰਭੇ," ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਨਤਾ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਪੁਸਤਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹੋ।

ਨੌਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇਹ ਤਿੰਨ ਕਾਲ-ਅੰਤਰਾਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਉਹ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਰੇਖਾ ਦਾ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਹੈ; ਇਹ ਉਸ ਕਥਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਬਿਨਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚੋਂ "ਕੱਟਿਆ" ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ। ਉਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੇਖਾ ਦਸਵੇਂ ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਰੇਖਾ ਦਾ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਆਇਤਾਂ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਉਹ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿਦਦੇਕਲ ਦਰਿਆ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਚਰਮ-ਬਿੰਦੂ ਵੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਅਵਧੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਵਾਚਾ-ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਸ ਚਰਮ ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ, ਜੋ ਸੁਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਸੱਤਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਤੁਰਦਾ ਹੋਇਆ। ਗਿਆਰਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਹਨ, ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਬਾਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੇਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਹੈ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ "ਧੰਨ" ਹਨ,

ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੱਤਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਤਰਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਯ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਪਤਰਸ ਅਕਸਰ ਦੋਹਾਂ ਵਰਗਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਮੁੜ ਡਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਤਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਡਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਇੱਕ ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਆਇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਮਈ ਕਰੇਗਾ। ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਸੱਤਵੇਂ ਪਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤਵਾਂ ਪਦ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਦ ਗਿਆਰਾਂ ਆਪਣੇ ਓਮੀਗਾ-ਸਾਕਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਆਲਫਾ-ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ “ਦੁੱਗਣਾ” ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ “ਦੁੱਗਣੀਆਂ” ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਦ ਗਿਆਰਾਂ ਓਮੀਗਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਮਿਆਦ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੀਖਾਏਲ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ-ਰੂਪ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਦ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਬੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੁੱਗਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਸੀ ਮਿਆਦ ਹੈ ਜੋ ਬਾਬਲ ਦੇ ਦੋ ਪਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ, “ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।”

ਆਇਤ ਸੱਤ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਇਤ ਗਿਆਰਾਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਇਤ ਬਾਰ੍ਹਾਂ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ 12*12 ਜਾਂ ਦਾਨੀਏਲ 144 ਹੈ, ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਚਰਿਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਇਤ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਕਿਵੇਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਵੱਲੋਂ ਉਸੇ ਹੀ ਵੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਚਿੱਤਰਣ ਦਾ ਸਮਕੱਥ, ਆਇਤ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵੰਡ ਹੈ। ਆਇਤ ਸੱਤ, ਗਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਣਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ, ਜੋ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਸਿੰਘ ਵੀ ਹੈ, “ਸਿੰਘ” ਵਾਂਗ ਗੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਜਣਾ ਤੋਂ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਾਂਤਰ ਅੰਸ਼ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਬਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਾਲ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਹਨ।

“ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ” ਸਿਰਫ਼ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ “ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ” ਦਾ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਘਟਿਤ ਹੋਈਆਂ “ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾਂਕਨ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ “ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ” ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ “ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।” ਇਸ ਲਈ “ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ” ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ; ਜੋ ਆਦਿ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵੀ ਹੈ; ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ, ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਮੰਦਰ; ਕੋਨੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਚੋਟੀ ਦਾ ਪੱਥਰ—ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਹ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਅਨੁਰੂਪ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇਵੇਂ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਸ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀਆਂ ਤੋਂ

ਸਿਰਫ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਹ ਸੰਕ੍ਰਮਣ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵੱਲ ਹੋਏ ਮੁੱਖ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਸੂਲ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੜੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਾ, ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਿਧਾਂਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੌਲਸ ਦੀ ਕਲਮ ਰਾਹੀਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ, ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲਾਗੂਤਾ ਨੂੰ ਬਦਲਦਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦਿਆਂ।

ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਾਅਦਾ ਇੰਦਰਧਨੁਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੂਹ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਇੱਕ ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ—ਜਲ-ਪੂਲਯ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ—ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਾਅਦਾ ਵਾਅਦਾਗਤ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਮੋੜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਨੇ ਪੌਲਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵੱਲ, ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਵੱਲ ਹੋਏ ਉਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਦਿੱਤਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਬਦਲਾਅ ਬਾਗ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤਬਦੀਲੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਦਲਾਅ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਆਤਮਿਕ ਜੋਤ ਤੋਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਮੋੜੇ ਦੀ ਖਾਲ ਤੱਕ। ਵਾਅਦਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਜਲ-ਪੂਲਯ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਬਦਲਾਅ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ 1844 ਤੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ। ਵਾਅਦਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਹਾਨ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਬਦਲਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਲਫਾ ਓਮੇਗਾ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਸੱਚਾਈ” ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਸੰਰਚਨਾ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹਰ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਵਾਚਿਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਯਸਾਯਾਹ 22:22 ਵਿੱਚ ਏਲਿਆਕੀਮ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ “ਕੁੰਜੀ” ਉਹੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ ਜੋ ਮੱਤੀ ਸੇਲੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਾਨੀਅਮ ਵਿਖੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਕੁੰਜੀ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕੁੰਜੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ-ਬਰਾਬਰ-ਇੱਕ-ਸਾਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਮੂਸਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪੌਲਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ। ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦਾ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਦਾ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਨੂਹ ਦੇ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਵਾਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਜੋ ਅਦਨ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਜੋਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅੰਤਿਮ ਵਾਚਿਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ। ਮੈਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ

ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਮਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਪਛਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ "ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਰੇਖਾ" ਵਾਲੀ ਲਾਗੂਕਰਨ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਤਿੰਨ-ਕਦਮੀ ਸੰਰਚਨਾ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ "ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ" ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਾਂਗ—ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਾਰਾਂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਚੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਣਮੁਹਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ, ਸਿੰਘ, ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਫ਼ਾਈਟ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਨਾਲ ਸੰਰੇਖਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

"ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੱਤ ਗਰਜ਼ਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਚਾਰ ਚੁੱਕੀਆਂ, ਤਦ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦੇ ਜੋ ਸੱਤ ਗਰਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰੀਆਂ ਹਨ।' ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ, ਅਤੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਰਣਨ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਘਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਵਸ਼ਯ ਪਰਖ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਉੱਨਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।" ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਅਣਸਮਝੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਲਈ ਹੀ ਨਿਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਕਿਸੇ ਵੀ "ਉੱਨਤ ਸੱਚਾਈਆਂ" ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ; ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ "ਵੱਡੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਦਲਾਅ" ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਭਾਵੇਂ ਕਿ "ਇਹ Millerite 'ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ,'" ਤਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਪਰਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਸਮਝਣ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਪਰਖ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਲਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਦੂਸਰੇ ਦਰਜੇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ Millerite ਲਹਿਰ ਦੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਤਦ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੌੜੀ। Millerites ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ, ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ Millerites ਨੇ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਖਾਧੀ, ਤਦ ਕੀ ਹੋਇਆ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੂਤ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਕੌੜਾ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਧਾ, ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਕੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10:9, 10.

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਹੀ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਉਸ ਕੌੜੇ-ਮਿੱਠੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਨੁਭਵ, ਜੋ ਆਯਤਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਯਤਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਖੱਬਾ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਗੱਜਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਕਾਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਚਾਰੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਚਾਰ ਚੁੱਕੀਆਂ, ਮੈਂ ਲਿਖਣ ਹੀ ਲੱਗਾ ਸੀ; ਤਦ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, “ਜੇ ਕੁਝ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾ ਲਿਖ।” ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10:2-4.

“ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ” “ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕ੍ਰਮਵਾਰਤਾ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਪਰਨੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ “ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ,” ਨੂੰ ਵੀ। “ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ” ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ 1798 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਇਤ ਸੱਤ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਇਤਾਂ ਗਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਨਾਲ ਗਬਰੀਏਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਤਥਾਪਿ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਹੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਦਾਨੀਏਲ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਸੀਹ ਦੀ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੀ ਬਚਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਿੰਨ ਕਾਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਕਾਲ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਇਕ ਤਿਹਰੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੱਤਵਾਂ ਪਦ ਅਚੰਭਿਆਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਤਿਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਪਦ “ਅਚੰਭਿਆਂ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਪਦ ਵੀ “ਅਚੰਭਿਆਂ” ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਹਨ। ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਸਮਾਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੌਰਾਨ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ। ਸਾਰੇ ਪਦ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਉੱਤੇ “ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ” “ਕੀ ਆ ਪਵੇਗਾ।” ਤਿੰਨੋਂ ਪਦ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਥੀਮ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਸਮਾਂ ਤੀਜੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਸਮਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਰਮਾਗੇਡਨ ਵੱਲ ਭੁਚ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਹੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਨੂੰ “ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ [ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ],” ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ “ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ” 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ “ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ” ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਨੇ ਕਈ ਅਜੇਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਾਇਨੀਅਰ ਸਮਝ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਭਿੰਨ ਹਨ, ਤਥਾਪਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪਾਇਨੀਅਰ ਸਮਝ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਆਇਆ ਹੈ। “ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਕ ਸਾਲ” ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਚਲਵਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਪਣ ਵਾਲੀ ਛੜੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ

ਆਂਗਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਡੰਡੇ ਵਰਗਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣ ਲੱਗਾ, ਉੱਠ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਵੇਦੀ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਾਪ। ਪਰ ਉਹ ਅੰਗਣ ਜੋ ਮੰਦਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਪ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਉਹ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਣਗੇ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:1, 2.

1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਦੇ ਸਮੇਂ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1844 ਦੀ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਨਵੀਂ ਵਾਚਾ ਦੀ ਇਕ ਦੂਲਹਨ ਚੁਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਦ ਉਸ ਦੀ ਦੂਲਹਨ ਅਤੇ ਅੰਗਣ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭੇਦ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਣ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ; ਕੇਵਲ The Desire of Ages ਵਿੱਚ "The Outer Court" ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹੋ।

ਯੂਹੰਨਾ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣੇ ਸਨ। ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਸ ਕੌੜੇ-ਮਿੱਠੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਕੀ ਸੰਸਾਰ, ਜੋ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭੇਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨੀਂਹ 1840 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੌਰਾਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆਈ, ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਮਾਪਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਯੂਹੰਨਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਮਾਪਣ ਨੂੰ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਯੂਹੰਨਾ ਬਾਰੇ ਮਾਪਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਮ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਮਝ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ ਸੀ।

ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਆਏ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮਾਂਤਰ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਾਪ ਲਵੋ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਓਹੀ ਮੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਮਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖਣ ਆਏ ਕਿ 2520 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਮੇਂ-ਸਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ 1844 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਮੰਦਰ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਬਾਹਰੀ ਅੰਗਣ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ "ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਡਿਗਣਗੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦੀ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਣਗੇ; ਅਤੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੌਂਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੂਰੇ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਲੂਕਾ 21:24.

ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ "ਸਮੇਂ" ਬਹੁਵਚਨ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਵਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਰੌਂਦੇ ਗਏ। ਪੈਗਾਨੀਪਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਹੋਏ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਰੌਂਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, "ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ" 1798 ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਮਾਪਣਾ 1798 ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ 1844 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਅਵਧੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਅੰਗਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਖੜ੍ਹਾ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਗਵਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਐਸੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਚਾਈ 9/11 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਛਾਣੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 9/11 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਈ। ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਮਾਪੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਓਹੀ ਇੱਕ ਹੀ ਅੰਸ਼ ਹੈ। ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰਹੀ ਜਦ ਤੱਕ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਦੇ “ਅਚਰਜ-ਕਰਤੱਬ” ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। “ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ” ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ, ਜੋ July 2023 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਹਰ-ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਹੈ—ਜਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਡੂੰਘੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਕ ਹੈ।

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ compliment ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ complement ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। Complement, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣਾ,” ਇਹੀ ਉਹ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਲਈ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੁਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੋ ਚੀਜ਼ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਬਣਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ।

ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ “ਸਮੇਂ” 1798 ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਹ 1260 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਅਰਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨ ਨੂੰ ਚੋਰਿਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਅੰਗਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਗਣ 1798 ਤੱਕ ਫੈਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਅੱਜ 1260 ਸਾਲ ਕੇਵਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਅੰਗਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਭੇਦ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਤੋਂ ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੱਕ ਚੋਰਿਆ ਜਾਣਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅੱਜ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਣਾ, ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ—ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰੇਖਿਕਤਾ ਲੜੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਪਰੀਆਂ—ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਕੰਮ ਹੈ। “ਸਾਡਾ ਮਹਾਨ ਕੰਮ” ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ “ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ” ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਰੀ ਕੰਮ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਰਲੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਅੰਗਣ ਛੱਡ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਪਾਈ ਜੁਲਮ ਦੇ ਉਹ 1260 ਸਾਲ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ।

ਉਹ ਮੰਦਰ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੇ “ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਘਟਨਾਵਾਂ” ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਜੋ “ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ”—ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ, ਸਗੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕ ਅਲਫਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਓਮੇਗਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 1840 ਤੋਂ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਏ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਇੱਕ ਸੀਧ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ—ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਾਕਸ਼ੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਯਥਾਰਥ ਲਾਗੂਕਰਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਾਗੂਕਰਨ ਦੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਸਮਾਂਤਰ ਰੇਖਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ

ਅਤੇ ਅੰਤ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਰੇਖਾ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਹੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਲਫਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਮਹਾਨ ਓਮੇਗਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਤੱਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ 1844 ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, (ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ); ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ 11 ਅਗਸਤ 1840 ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਰੇਖਾ ਵੀ ਆਰੰਭ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ 1844 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ 1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਦਾ ਅਲਫਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਆ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 9/11 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਦਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੋ ਇਤਿਹਾਸ ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੜ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਐਕਸੀਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ, ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੱਧਲੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਬਗਾਵਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੱਤ ਗੱਜਣੀਆਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ, ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ, ਇਕੱਠੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁੰਮਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕਸਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਇੱਥੇ ਛੱਡਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕੇਵਲ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਚਿੱਤਰਾਤਮਕ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਉਲਲੇਖ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਪਦ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਉਲਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਾਤਮਕ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਨੌਂ ਪਦ ਸਾਰੇ ਹੀ ਉਸ ਬਾਈਵੇਂ ਦਿਨ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬੁੱਧਿਮਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਉੱਤੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬੇਲਤੇਸ਼ੱਸਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਯਤ ਸਮਾਂ ਲੰਮਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਆ ਗਈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਤਿੰਨ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸੋਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਰੁਚਿਕਰ ਰੋਟੀ ਨਾ ਖਾਧੀ, ਨਾ ਹੀ ਮਾਸ ਜਾਂ ਦਾਖਰਸ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕੀਤਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਪੂਰੇ ਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਚੌਵੀਹਵੇਂ ਦਿਨ, ਜਦ ਮੈਂ ਮਹਾਨ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸੀ, ਜੋ ਹਿੰਦੋਕੇਲ ਹੈ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੇਖੇ

ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਮਰ ਉਫਾਜ਼ ਦੇ ਖ਼ਾਲਿਸ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਵੀ ਬੇਰਿਲ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁਖ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਦਿਖਾਵਟ ਵਰਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਵਰਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਮੰਜੇ ਹੋਏ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭੀੜ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਹੀ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਕੰਬਣਾ ਆ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਾਨ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਸੋਭਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵਿਗਾੜ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹੀ।

ਤਦ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ; ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਦੇ ਬਲ ਰਾਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘੁੱਟਣਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ,

ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਿਯ ਮਨੁੱਖ, ਉਹ ਬਚਨ ਸਮਝ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਚਨ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੰਬਦਾ ਹੋਇਆ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ,

ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਡਰ ਨਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਰ ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਇਕੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ; ਪਰ ਵੇਖ, ਮੀਕਾਏਲ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਸਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਿਹਾ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਬੀਤੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਐਹੋ ਜਿਹੇ ਬਚਨ ਕਹੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਗੂੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਹੋਠਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਸੀ, ਆਖਿਆ,

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਸ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਾਸ ਇਸ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੇ ਮੁੜ ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਲ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,

ਹੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਯ ਮਨੁੱਖ, ਭੈ ਨਾ ਕਰ; ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ; ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ, ਹਾਂ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬੋਲੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ...

ਪਰ ਤੂੰ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖ ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦੇ; ਬਹੁਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੌੜਦੇ ਫਿਰਣਗੇ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਧੇਗਾ।

ਤਦ ਮੈਂ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ, ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਹੋਰ ਦੋ ਖੜੇ ਸਨ—ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਉਸ ਪਾਸੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਲਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਕਿਹਾ, ਇਹ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ?

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਮਿਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦੇਣ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ; ਤਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਚੱਲਿਆ ਜਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਚਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬੰਦ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਹੁਤੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ; ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ; ਪਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਮਝਣਗੇ।

ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਨਿੱਤ ਦਾ ਬਲਿਦਾਨ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਨੌਣੀ ਵਸਤੂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੋ ਸੌ ਨੌਬੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ।

ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੰਜ ਅਤੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਤੂੰ ਅੰਤ ਤਕ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਰਹ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਵਿਸਰਾਮ ਪਾਏਂਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 10:1-18; 12:4-13.